

BŘEZEN

BRATR LIDÍ – SYN BOŽÍ

„Když pak Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, ptal se svých učedníků: „*Za koho pokládají lidé Syna člověka?*“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo vůbec za jednoho z proroků.“ Řekl jim: „*A za koho mě pokládáte vy?*“ Šimon Petr odpověděl: „*Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.*“ Ježíš mu na to řekl: „*Blahoslavený jsi, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec.*“ /Mt 16,18/

Lidé, které Ježíš z Nazareta potkával během svého života, poznávali dvojí věc: že je Synem Marie – tedy člověk – a že patří Bohu jako žádný jiný člověk. Po jeho vyvýšení uvažovali teprve jeho učedníci správně, neboť museli osvědčit a hlásat víru, že v Ježíši Kristu je Bůh a člověk nesmíšeně a přece jeden.

Nový zákon mluví o této souvislosti dvojím způsobem. Z jedné strany bylo řečeno: „Bůh jednoho z nás, totiž Ježíše, svého služebníka naplnil Duchem svatým a učinil jej Pánem.“ /srv. Sk 2,36/ Z druhé strany je for-

mulováno: Syn Boží – pravý Bůh jako Otec a od věčnosti u Něho – se v Ježíši z Nazareta stal zcela člověkem.

V Janově evangeliu je věčný Syn Boží nazván „Slovem Boha“, které bylo vždy u Boha a které je Bůh sám /Jan 1,1/. Toto „slovo“ se stalo člověkem. Tam čteme: „*A slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi, a viděli jsme jeho slávu, slávu jediného Syna z Otce, plného milosti a pravdy.*“ /Jan 1,14/

V listě Filipánům nám Pavel zanechal jeden starokřesťanský hymnus. V něm se mluví o Ježíši Kristu.

„*Ačkoliv má božskou přirozenost, nic nelpěl na své vznešenosti, že je rovný Bohu, nýbrž sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk.*“ /Fil 2,7/

Slovníček:

Vyvýšení:

Hymnus v listě Filipánům /Fil 2,6-11/ mluví o Ježíši Kristu, který se „ponížil“, a proto byl od Boha „vyvýšen“. Povýšením se míní dosazení Ježíše Krista do nebeské vznešenosti; tímto pojmem se označuje „povýšení na kříži“, „vzkříšení“ a „nanebevstoupení“ jako jedinečný přechod.

Když v postní době rozjímáme o utrpení Páně a o tajemství jeho Božské osoby, můžeme se ptát, zdali nám Kristus svým utrpením a smrtí na kříži otevřel nebeskou bránu. Můžeme vzpomenout na známou píseň Boba Dylana – Knocking on Heaven's Door – Klepání na nebeskou bránu.

A tak se vracíme k našemu tématu na pokračování – k naději.

Někdo by mohl tvrdit, že nám Kristus neotevřel svým utrpením bránu nebe. Mohl by se odvolat na větu z knihy Přísloví: „*Kdo seje spravedlnost, má odměnu jistou.*” Odměnou spravedlnosti by potom byl vstup do nebeského království. Zdálo by se, že svatí Otcové, kteří konali skutky spravedlnosti, by vstoupili do nebeského království i bez Kristova utrpení.

Dalším argumentem proti nutnosti Kristova utrpení by mohlo být Eliášovo uchvácení do nebe, jak se uvádí v 2Král 2,11. Ale účinek nepředchází příčinu. Tedy se zdá, že otevření nebeské brány není účinkem Kristova utrpení.

Další odkaz je ke Kristovu křtu, kdy se „otevřela nebesa”. Křest však předcházela utrpení.

Kromě toho je chápáno otevření nebe Kristovým nanebevstoupením.

Avšak proti těmto názorům stojí text listu Židům 10,19: „*Když tedy, bratři, máme Ježíšovou krví záruku žádanou pro přístup do svatyně tou cestou, kterou nám on otevřel...*”

K tomu podotýká sv. Tomáš Akvinský: „Musí se konstatovat, že uzavření brány je nějaká překážka, zabráňující lidem vstup. Lidem však bylo bráněno pro hřích, vstoupit do nebeského království, neboť jak praví Izaiáš 35,8: „*Bude tam silnice a cesta, bude se jmenovat posvátná; neprojde tudy nečistý.*”

Je pak dvojí hřích, který brání vstoupit do nebeského království. Jeden je společný celé lidské přirozenosti – hřích prvních rodičů a tím hříchem byl uzavřen člověku přístup do nebeského království, jak čteme v Gen 3,24: „*Vyhostil člověka a postavil před zahradu Eden cherubíny a plamen bleskového meče, aby střežili cestu ke stromu života.*” Jiný je pak zvláštní hřích každé osoby, který se páchá vlastním činem každého člověka. Utrpením Kristovým jsme byli osvobozeni nejen od společného hříchu celé lidské přirozenosti a od viny a trestu, když za nás zaplatil cenu; nýbrž také od vlastních hříchů jednotlivců, kteří mají účast na jeho utrpení vírou a láskou a svátostmi víry. A proto nám byla otevřena Kristovým utrpením brána nebeského království. A to odpovídá listu Žid 9,11: „*Kristus sám, jenž se ukázal jako velekněz budoucích dober, procházející větším a dokonalejším stanem, který není udělán lidskou rukou, to znamená, který nepatří k tomuto stvoření, vešel jednou provždy do svatyně, ne s krví kozlů a mladých býků, ale se svou vlastní krví, a získal nám věčné vykoupění.*” Zajímavý je odkaz na knihu Numeri 35,25: „*....a vraha zachrání z ruky krevního mstitele. Pošle ho nazpět do útočištného města, kam se utekl, a on tam zůstane až do smrti velekněze, který byl pomazán svatým olejem.*” A dále Numeri 35,28: „*....teprve po veleknězově smrti se smí vrátit do země, kde má svůj majetek.*”

Zbývá nám ještě najít důvody k vyvrácení mylných názorů o nepotřebnosti Kristova utrpení pro vstup do nebe.

Víra nebo spravedlnost nestačila k odstranění překážky, která spočívala v hříchu. Před Kristovým utrpením nemohl nikdo vejít do Božího království – blaženosti plného požívání Boha.

Eliáš byl pozdvížen do nebe vzdušného, ne však do nebe ohňového, které je vlastním místem blažených.

Když byl Kristus pokřtěn, otevřela se nebesa, ne pro samotného Krista, jemuž je nebe vždy otevřené, ale k naznačení, že pokřtěným se otvírá nebe Kristovým křtem, jenž má účinnost z jeho utrpení.

Nakonec Kristus získal svým utrpením vstup do nebeského království a odstranil překážku; ale svým nanebevstoupením nás uvedl v držení nebeského království. A proto se praví, že „vystupuje, prostírá cestu před nimi.”

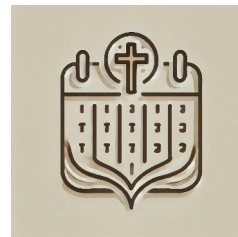
Použitá literatura: Grundis des Glaubens, Kosel-Verlag GmbH, Munchen 1980.

Sv. Tomáš Akvinský: Teologická summa, Olomouc 1937.

obr.: Autor: El Greco

2. neděle	8. neděle v mezidobí
4. úterý	Sv. Kazimíra
5. středa	POPELEČNÍ STŘEDA - den přísného postu
9. neděle	1. NEDĚLE POSTNÍ
13. čtvrtek	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE FRANTIŠKA
16. neděle	2. NEDĚLE POSTNÍ
19. středa	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE
23. neděle	3. NEDĚLE POSTNÍ
25. úterý	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
30. neděle	4. NEDĚLE POSTNÍ - LAETARE

BIBLICKÉ KATECHEZE

Biblické katecheze s výkladem Zjevení sv. Jana budou pokračovat **v sobotu 1. a 15. března** po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana.

DUCHOVNÍ OBNOVA

Postní duchovní obnova bude **v sobotu 8. března** od 15.00 hod. zahájena promluvou ve farním sále sv. Jana. Od 16. do 17. hodiny bude dána příležitost ke sv. smíření. V 16.30 hod. bude následovat pobožnost křížové cesty a v 17.00 bude slavena mše sv. s 2. rekolekční promluvou. Duchovní obnovou nás bude provázet jáhen Ing. Pavel Karel Mráček, Dr.h.c.

FARNÍ RADA

Setkání farní rady se uskuteční v pátek 14. března.

Přípravu na největší svátky církevního roku prožijeme v postní době s usebraností, kajícími a láskou k trpícímu Spasiteli.

Sv. Matylda (14. března): PŮSOBNÍ KŘESŤANSKÉ MANŽELKY A MATKY

Byla hraběcí dcerou saského Dětricha z Ringelheimu. Narodila se v Engernu kolem r. 895. Mládí prožila v Herfordském klášteře ve Vestfálsku, kde byla vychovávána pod dohledem své babičky, rovněž Matyldy, která tam byla abatyší. Osvojila si zbožnost a ctnosti potřebné pro další život. Roku 913 se vdala za Jindřicha, syna saského vévody Oty. Jako svatební dar jí bylo připsáno město Valhausen s příslušenstvím. O šest let později byl její manžel Jindřich I. Ptáčník povýšen na východofranského krále. Matylda mírnila a zušlechťovala jeho drsnou a panovačnou povahu a svou zbožností, tichostí a láskou se zasloužila o krásné manželství ve kterém měla tři syny: Otu, Jindřicha a Bruna, který se stal r. 953 kolínským arcibiskupem, a dceru Gerbergu. Některé životopisy se zmiňují o dvou dcerách. Když Jindřich I. po 23letém manželství umíral, přede všemi chválil manželku a děkoval jí, že mu dávala moudré rady, krotila jeho hněvivost, odvracela od nespravedlnosti a učila ho milosrdenství. Děkoval i za výchovu dětí a všechny svěřoval Bohu. Po jeho smrti hned za něj Matylda nechala sloužit mši svatou a když se pak její synové začínali dohadovat o královskou důstojnost, řekla jim: "Podívejte se na svého otce a pamatujte, že všechna lidská sláva je pomíjivá."

Jednu chybu ve výchově přece jen Matylda udělala. Byla více nakloněna synu Jindřichovi, jemu přála i trůn, ač na něj byl povolán prvorozený Ota. Ta náklonnost měla zlé následky. Po korunovaci Oty v Cáchách Jindřich proti němu vyvolal povstání, které bylo po bojích potlačeno. Nakonec se Matyldě za pomoci modliteb podařilo je smířit, ale popuzování dvořany se stali zaujatými proti ní. Matylda dosud měla volnou ruku ke skutkům milosrdenství a pro štědré dary církvi. Dvořané však na ni žalovali, že mnoho majetku rozdávala chudým a klášterům. Načež smíření synové jí odňali její statky a Matylda, zarmoucená nevděkem, se odebrala do svého rodiště, aby tam v ústraní žila v chudobě a pokoře. Křivdu překonávala s klidem a tichostí, zlobu přemáhala mlčky a modlitbou. Zůstala laskavou s vědomím, jak je snadné rozdmýchat malý plamen hněvu ve zkázonosný oheň větších hříchů. Dávala tak dobrý příklad.

Král Ota poznal, že se s matkou odstěhovalo i Boží požehnání, a slyšel výzvy, aby ji povolal zpět. Uznal tedy svou chybu a vypravil k ní poselstvo, aby se s ním vrátila nazpět. S bratrem Jindřichem pak jí jel naproti, poklekli před ní a poprosili o odpuštění. Ona je objala s pláčem a řekla, že kdyby si té zkoušky nezasloužila pro svou hříšnost, Bůh by ji nedopustil. Nadále pak žila se syny v lásce a ve svornosti. Roku 955 zemřel její syn Jindřich a ona světu znovu úplně odumřela, bez přestání se modlila a horlivě konala skutky křesťanské lásky. Ve všední dny pilně konala ruční práce, aby, jak říkala, nejedla chleba nadarmo. O svátcích četla nábožné knihy.

Díky přispění manžela i syna založila několik klášterů. Největší zájem a péči věnovala klášteru v Quedlinburgu, kde byl pohřben její manžel a kde chtěla skončit i ona svou pozemskou pouť. Se svým synem Otou I. se viděla naposled r. 965, kdy se vracel z Říma a navštívil bratra Bruna v jeho arcibiskupském sídle. Tam se sešel i se svou sestrou západofranskou královnou. Odtud Matylda Otu dovedla do svého nově založeného kláštera nordhausenského poblíž Erfurtu. Po mši svaté se rozloučili u klášterní brány a Matylda šla s vděčností políbit místo, kde se její syn modlil. Ten se o tom pak doslechl a matčina láska měla na něj významný vliv.

Matylda, předvídaje svou smrt, vrátila se do kláštera v Quedlinburgu v Anhaltsku a tam z rukou svého vnuka Viléma přijala svátost nemocných. Dala se položit na zem na zíněné roucho a svou hlavu na znamení pokání posypala popelem. Tak zesnula a byla pochována vedle svého manžela.

Bože, Tys dal své služebníci Matyldě správné poznání a naplnil ji svou láskou; prosíme Tě: naplň těmito svými dary i nás, abychom Ti sloužili s upřímným srdcem jako ona a vydávali o Tobě svědectví svou vírou i životem. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

Článek převzat z <https://catholica.cz/>

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	8.00 Klamovka, kaple (s výjimkou letních prázdnin)
středa	17.00 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.00 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltární)
pátek	17.00 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltární)
sobota	17.00 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, P. Zafka
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	120 výtisků
Internet:	http://farnostkosire.webnode.cz
	Grafická úprava: P. Zafka
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejně